

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Vladimíra Doležala v právní věci žalobce: **N. L.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019, č. j. OAM-376/LE-LE05-LE24-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019, č. j. 63 Az 22/2019 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **3.400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 26. 12. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž žalovaný rozhodl tak, že ji posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Dospěl k závěru, že opakovaná žádost je založena částečně na stejných důvodech, které žalobce uváděl již v první žádosti (rodinné

vazby na území ČR a v jiných zemích EU, konkrétně to, že v Rakousku žije jeho nezletilá dcera, v ČR má přítelkyni a sourozence ve Francii). Pokud pak uváděl nové skutečnosti, bylo pouze jeho vlastním zaviněním, že je neuvedl již ve své první žádosti a že nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Nejedná se tedy o nové skutečnosti, které by nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení.

[2] Nově uváděné skutečnosti měly spočívat v tom, že stěžovatel byl členem strany Hezb Alhoria, resp. Hezb Ettihad, a za svého posledního pobytu v Tunisku v roce 2016 byl unesen příslušníky Islámského státu (Daeš), byl svědkem útoku na tuniské vojáky a také teroristického útoku na turisty v letovisku Soussa, a že kvůli jeho útěku z tohoto zajetí jeho rodině zbořili dům a vyhrožovali jeho rodičům. Podle žalovaného však musely být tyto skutečnosti žalobci objektivně známy již při podání první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2017. Přitom v původním řízení uvedl, že správní orgán seznámil se všemi důvody, kvůli nimž opustil Tunisko, a kromě rodinných vazeb na země EU uváděl zcela jiné důvody, k nimž navíc mělo dojít již v roce 2005, tedy před tím, než odcestoval na Slovensko (podle tehdejšího tvrzení žalobce čelila jeho rodina výhrůžkám od přívrženců strany Hezb Nahda, kteří jemu a jeho rodičům vyhrožovali, zapálili obchod, v němž žalobce pracoval; současně v předchozím řízení vypověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace a pouze podporuje stranu Ilmania). Podle žalovaného jsou tak navíc nově uplatněné důvody nevěrohodné a ze strany žalobce se jedná spíše o účelové vytvoření zcela nového azylového příběhu, v němž si protirečí s příběhem předchozím, a je navíc založen na nepřesnostech. Podle žalovaného by byl únos Islámským státem rok před podáním předchozí žádosti natolik nezapomenutelným zážitkem, nepochybně zakládajícím silné obavy, s nimiž by žalobce spojil již předchozí žádost. To se týká i útoků na vojáky či teroristického útoku na turisty v Soussu, k němuž navíc došlo již v červnu 2015, kdy měl žalobce podle svých vlastních vyjádření pobývat na Slovensku.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Po porovnání původních tvrzení žalobce s tvrzeními uváděnými v nové žádosti se ztotožnil s hodnocením žalovaného. Pokud by tyto nové skutečnosti byly pravdivé, musely být žalobci objektivně známy již v průběhu řízení o předchozí žádosti a žalobce měl možnost a povinnost je uvést již tehdy. Je proto pouze důsledkem jeho vlastního zavinění, že tyto nově tvrzené okolnosti nebyly předmětem posouzení v předchozím řízení. Krajský soud pak považoval námitku žalobce, že tyto důvody neuváděl z omluvitelných důvodů daných důsledky prožitých událostí a obavami ze svého ohrožení dokonce i v evropském exilu a že nenašel dostatek vnitřní síly a odvahy uvést rovnou vše, za účelovou a ničím nepodloženou. Žalobce totiž již v průběhu řízení o první žádosti uváděl, že se cítí zdrav, nikdy nevyhledal v zemích EU lékařskou pomoc, nikdy se s ničím neléčil a v řízení se nevyskytly žádné indicie, že by žalobce trpěl nějakým traumatem. Krajský soud považoval za silně nepravděpodobné, že tak intenzivní zážitek v podobě únosu a útěku z něj by se neprojevil v průběhu předcházejícího řízení a že by obavy s ním spojené žalobce nebyl schopen již tehdy uvést. Soud pak poukázal i na rozpory, které shledal žalovaný, a ve shodě s ním je vyhodnotil tak, že podporují závěr o nevěrohodnosti, rovněž souhlasil i s hodnocením žalovaného, že z aktuálních zpráv o zemi původu nevyplývá, že by v ní nastaly od předchozího řízení změny okolností, k nimž by

musel žalovaný přihlédnout z úřední povinnosti. Krajský soud proto shledal závěr žalovaného o nepřípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako zákonný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, s níž spojil návrh na vydání předběžného opatření, podle kterého by bylo žalovanému uloženo strpění stěžovatelova pobytu na území ČR do pravomocného ukončení řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost stěžovatel založil na důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[5] Stěžovatel se rovněž domnívá, že kasační stížnost je ve světle kritérií vymezených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, přijatelná, neboť krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. Tímto pochybením je to, že krajský soud zcela nesprávně vyhodnotil otázku možnosti „pozdní“ argumentace stěžovatele ve vztahu k vážné újmě hrozící mu v zemi původu s ohledem na psychické obtíže spojené s újmou, kterou stěžovatel utrpěl.

[6] Stěžovatel již ve své žalobě zdůraznil, že v jeho případě je naopak třeba k uváděným skutečnostem přihlížet, byť mu tyto okolnosti byly známy již dříve, a to s ohledem na jejich charakter. Tuto námitku však krajský soud posoudil tak, že je pouze důsledkem stěžovatelova zavinění, že tyto skutečnosti neuvedl již v předchozím řízení. Soud přitom odmítl námitky, že se tak stalo v důsledku traumatizujících zážitků a z důvodu obav z pronásledování i v evropském exilu, neboť podle soudu stěžovatel v předchozím řízení uváděl, že se cítí zdravý, nikdy nevyhledal lékařskou pomoc a je schopen pohovoru. Stěžovatel má za to, že toto striktní stanovisko krajského soudu je neobhajitelné s ohledem na specifickou situaci stěžovatele a především podstatu nově uváděných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu, tedy újmu, kterou zažil. Stěžovatel zopakoval, že byl svědkem brutálního teroristického násilí ze strany Islámského státu a obával se ohrožení dokonce i nyní v evropských zemích, a je proto pochopitelné, že původně tyto důvody svých obav nebyl schopen uvést. Tyto důvody uvedl až nyní proto, že byl natolik traumatizován a vystrašen, že si je netroufal uvést.

[7] Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě je traumatizující zkušenost s teroristickou organizací Daeš naopak dokladem toho, že tyto skutečnosti neuvedl bez svého zavinění a že jde o pochopitelné a omluvitelné jednání. Tyto skutečnosti proto měly být hodnoceny přesně naopak, než jak učinil v napadeném rozsudku krajský soud. Soud se pak v rozsudku vyjádřil i k tomu, zda ob stojí stěžovatelovo tvrzení, že nebyl schopen uvést důvody svých obav již v řízení o své první žádosti s ohledem na svá psychická traumata. Takové hodnocení soudu však nemůže nahradit absentující úvahu žalovaného k této otázce přímo v jeho rozhodnutí.

[8] S ohledem na to stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že ve správním řízení zjistil veškeré informace a aktuální realie o zemi původu. Vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, zjištěné skutečnosti hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu. Pokud jde o námitku stěžovatele, že neuvedení nových skutečností (únos Islámským státem) je omluvitelné s ohledem na jeho traumatizující stav, žalovaný odkázal na první řízení a na to, že stěžovatel si v něm nikterak nestěžoval na svůj zdravotní stav, naopak uváděl, že se s ničím neléčí. Stěžovatel pobýval v zařízeních Balková, Vyšní Lhoty a v pobytovém středisku Havířov, měl tedy dostatek možností přístupu k lékařské péči a ze žádných jeho sdělení žalovanému nevyplývalo, že by trpěl nějakým psychickým traumatem. Také v současném řízení při poskytnutí údajů uvedl, že je zdrav. Tyto námitky proto žalovaný považuje za neopodstatněné a ke stejnému závěru dospěl i krajský soud.

[10] Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně, aby ji jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti shledal, že jsou splněny podmínky řízení, kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná.

[12] Projednávaný případ je věcí mezinárodní ochrany, a soud se proto zabýval nejdříve otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel založil zdůvodnění přijatelnosti kasační stížnosti na tvrzení, že krajský soud se v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Zásadní pochybení spatřoval v tom, jak krajský soud vyhodnotil otázku zavinění, pro které stěžovatel neuvedl nyní tvrzené skutečnosti již v předchozím řízení o mezinárodní ochraně. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem namítané pochybení by skutečně mohlo ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele, a proto shledal kasační stížnost jako přijatelnou a zabýval se jí věcně.

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nepřipustná opakovaná žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[17] Z ustanovení § 11a zákona o azylu pak plyne, že ministerstvo při hodnocení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nejprve posoudí přípustnost takovéto žádosti, a to, zda žadatel uvedl nebo se objevily nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona.

[18] Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z této ustálené judikatury plyne, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Judikatura dále dovodila, že v případě citovaných nových skutečností se může jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. k tomu rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, rozsudek ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, nebo na ně navazující řadu usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52 aj.).

[19] Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, pak plyne, že *odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

[20] V daném případě rozhodnutí žalovaného všechny tyto dříve vyslovené judikatorní požadavky splňuje. Žalovaný porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které stěžovatel uvedl v opakované žádosti, přičemž se s nimi vypořádal přesně ve shora uvedeném schématu, tj. označil ty skutečnosti, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení, dále skutečnosti uváděné stěžovatelem nově a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Ve stejném rozsahu se věcí stěžovatele zabýval také krajský soud, který dospěl ke stejnému hodnocení. V tomto směru jak žalovaný, tak krajský soud postupovali zcela v souladu s požadavky předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu.

[21] Klíčovou žalobní a kasační námitkou stěžovatele bylo tvrzení, že žalovaný a posléze krajský soud nesprávně posoudily to, zda nové skutečnosti, které stěžovatel uplatnil až v opakované žádosti, nemohl uvést bez svého zavinění již v řízení o první stížnosti. Stěžovatel přitom tvrdil, že důvodem, proč nemohl nové skutečnosti uplatnit dříve, byl jeho (post)traumatický stav vyvolaný zážitkem ze svého únosu organizací Islámský stát a přetrvávající obavy, které zažíval i při svém následném pobytu v zemích EU.

[22] Požadavky na posuzování opakovaných žádostí zranitelných osob, jež se staly obětí traumatizujících zážitků a v jejich důsledku trpěly psychickými problémy, pro které nebyly schopny bez svého zavinění uvést všechny rozhodující skutečnosti již v první žádosti o mezinárodní ochranu, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49. V něm posuzoval opakovanou žádost osoby, která podobně jako stěžovatel tvrdila, že byla před podáním první žádosti svědkem traumatizujících zážitků (zotročení, obava z ženské obřízky a následně výhrůžky převaděče, který kontaktoval žadatelku i v pobytovém středisku a měl ji zde přinutit k prostituci). V jeho důsledku trpěla žadatelka psychickými problémy, které byly doloženy posouzením psychologa, že žadatelka skutečně prožila dlouhotrvající stres a traumata, která mohou vést k tomu, že je při pohovorech velmi stresovaná a její výpovědi se mohou jevit jako málo důvěryhodné. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že žalovaný je povinen v případech zranitelných osob věnovat zvýšenou pozornost zjišťování stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (například formou pohovoru podle § 23 odst. 1 zákona o azylu), právě s ohledem na zjištěný psychický stav těchto osob.

[23] V daném případě však stěžovatel v řízení před žalovaným o původní, ani nyní opakované žádosti netvrdil, že by trpěl posttraumatickým syndromem, jenž by mu bránil v uvádění všech skutečností relevantních pro posouzení jeho žádostí, natož aby, jak tomu bylo naopak ve výše uváděném případě, tyto skutečnosti dokládal vyšetřením o svém psychickém stavu. Naopak, v prvním řízení uváděl, že je zdravý a netrpí žádnými zdravotními problémy, a ani v řízení o opakované žádosti neuváděl, že by trpěl jakýmkoliv psychickými problémy. Tyto skutečnosti uvedl poprvé až v žalobě v reakci na závěr žalovaného o nevěrohodnosti a účelovosti nových důvodů. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelem uváděné psychické problémy v reakci na traumatický zážitek by mohly být relevantní pro posouzení otázky, zda nové skutečnosti nemohl bez vlastní viny uvést již v předchozím řízení, pouze tehdy, pokud by byly skutečně doložené jeho psychologickým posouzením, nebo přinejmenším, pokud by k jejich existenci zavdával

v řízení před žalovaným nějaké konkrétní indicie. V tomto směru nepochybně tížilo důkazní břemeno stěžovatele, na němž bylo prokázat jím tvrzené skutečnosti a to, že nové skutečnosti neuvedl v předchozím řízení bez svého zavinění (k rozložení důkazního břemene v řízení o mezinárodní ochraně viz například rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86). V opačném případě jsou tyto skutečnosti spíše dalším důvodem pro závěr, že nový „azylový příběh“ předložený stěžovatelem je účelově vytvořený a nevěrohodný.

[24] Také v tomto směru proto krajský soud nepochybil, pokud stěžovatelem tvrzené psychické problémy hodnotil tak, že nezakládají důvod se domnívat, že stěžovatel nemohl bez své viny uplatnit nově uváděné důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany již v původním řízení. Tyto problémy nebyly a ani nemohly být žalovanému zřejmé, natož aby je stěžovatel skutečně dokládal výsledkem odborného psychologického posouzení. Přitom lze souhlasit s krajským soudem, že únos ze strany Islámského státu, jakož i přítomnost u vraždění vojáků a turistů by byl natolik traumatizujícím a stresujícím zážitkem, s nímž by stěžovatel nutně musel primárně spojovat své obavy a který by nepochybně musel mít vliv na psychický stav stěžovatele (je proto nepochopitelné, že stěžovatel tyto problémy nevykazoval již v předchozím řízení a po celou dobu pobytu v zařízeních pro zajištění cizinců a že se o nich žalovanému nezmínil ani v opakované žádosti a uvedl je poprvé až v žalobě).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] S ohledem na to, že soud rozhodl bez zbytečného odkladu o kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o návrhu na vydání předběžného opatření.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

[28] Usnesením ze dne 29. 4. 2019, č. j. 63 Az 22/2019-11, ustanovil krajský soud stěžovateli pro řízení zástupcem advokáta Mgr. Ladislava Bártu. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti, včetně jejího doplnění) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč (§ 7 bod 3 advokátního tarifu) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 3.400 Kč. Tato částka

bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu